

 Zlati medved in nagrada FIPRESCI za najboljši film v Berlinu 2009. Nominacija za tujejezična oskarja 2010. LIFFe 2009. Zgodba Fausta v sebi nosi bolezen, ki ji je ukradla dušo. Ne bolezen, ki bi jo povzročale bakterije ali virusi, to so travme, ki jih je z mlekom bridkosti nanjo prenesla njena mati, ena izmed nečetih žensk, ki so bile zlorabljene in posiljene v dveh desetletjih oboroženih spopadov med maoistično gverilo in perujsko vojsko. Eprav je ta strah, ki zdaj minil, v dekletih, kot je Fausta, živ naprej. Njena bolezen se imenuje strah. Potem pa njena mati umre in Fausta se mora naposled spopasti s svojimi strahovi. Zgodi se vrsta nepričakovanih zapletov, ki dramatično spremenijo njeno življenje. Materina smrt jo končno poje na popotovanje k osvoboditvi izpod jarma strahu. Sublimen, a silovit obrat s tematskim obdobjem noveje perujske zgodovine. Zamolžane vojne travme zlorabljenih perujskih žensk, ki vedno obvladujejo telesa njihovih hčer.

Kako lahko drug z drugim komuniciramo v razdeljeni državi? Kako lahko ustvarimo eno telo, en narod, živimo v državi posameznikov, ki se v kulturnem smislu tako zelo razlikujejo? Kako se lahko narod znova sestavi skupaj po nasilnem prelomu in travmatični izkušnji? Mleko bridkosti je metafora za zlom. Za tla, ki se lahko izraža le skozi svojo podzavest: skozi svoje mite, bojazni in travme. Telo krvave ženske predstavlja praznino, ki jo je treba zapolniti, tesnobo, ki jo je treba umiriti, strah pred srečanjem z nekim drugim, pred izgubo nadzora. živimo v omahljivi, zatirani državi, katere zgodovino beležijo predvsem telesa. Vendar spomin ni edini cilj naše bitke. Kako deluje proces pokopavanja boleče preteklosti? Ali več spominjanja obenem pomeni tudi več odpuščanja in sprave? Mleko bridkosti govori o nerazrešenem, nasilnem, osebnem in kolektivnem spominu. O vsiljenih bremenih, latentnih represijah.

Claudia Llosa, režiserka in scenaristka portret režiserke Claudia Llosa Bueno se italijansko-perujskim staršem rodi leta 1976 v Limi, glavnem mestu Peruja. Na univerzi v Limi leta 1998 dožudi komunikologijo, nakar leta 2001 v Madridu diplomira iz filmske in televizijske scenaristike. Svojo ustvarjalsko kariero začne z delom v oglaševanju in na perujski televiziji, vendar kmalu ustanovi lastno produkcijsko hišo in leta 2006 režira svoj celovečerni prvenec Made in USA. Film premiero doživi na prestižnem severnoameriškem festivalu neodvisnega filma Sundance in na raznih mednarodnih festivalih nabere več kot dvajset odmevnih nagrad. Mleko bridkosti je drugi celovečerni film Claudie Llosa, ki trenutno živi v Barceloni.

kritike, ki se ni bilo mogoče z nobeno festivalsko žirijo tako zelo strinjati kot z letošnjo berlinsko, ki jo je vodila Tilda Swinton. Mleko bridkosti je posnela mlada, komaj 32-letna Claudia Llosa, to je njen drugi film. Srečna, da je dobila zlatega medveda, je pokazala na svojo državo Peru. 'Potrebujemo tako nagrado, za nas je pomembno, da svet spozna naše filme,' je rekla na tiskovni konferenci. Kakšen je pomen zlatega medveda za Peru, pove tudi dejstvo, da je bil film iz te države sploh prvi v glavnem programu Berlinale. In o tem pripoveduje Mleko bridkosti. O mladem dekletu Fausti, ki živi sredi revnega in živahnega predmestja. Eprav izpostavljena pragmatiki vsakdanjega kruhoborstva, živi odmaknjeno, v svojem svetu, govori malo, pravzaprav je njena govorica petje ali ritmično izgovarjanje verzov, ki so takšni, kot da prihajajo iz sveta prednikov. Ti s svojo avtoriteto mrtvih posegajo v sedanje življenje, njihove intervencije prepoznavamo kot zgled magičnega realizma. Film se začne z njeno mamo, ki umira in poje pesem o posilstvu, ki se ji je zgodilo med nosečnostjo, bilo je v času političnih spopadov med levičarskim gverilci in oblastjo pred dvajsetimi leti. Toliko je stara Fausta, ki se pred enakim nasiljem zavaruje tako, da si v vagino vstavi krompir. Njeno ravnanje (tudi z mrtvo mamo, ki je noče pokopati, dokler ne

najde primerne kraja) je nagonsko dobro, režiserka pa z njenimi simbolnimi gestami govori tako o magični duhovnosti, ki prežema življenje preprostih ljudi, kot o socialnih napetostih v perujski družbi. Mleko bridkosti (ki ga otroci pijejo pri izmučenih in ponižanih materah) je film z močnim poetičnim nabojem, bolj govori z molkom in sliko kot z zgodbo in dialogi. Peter Kollek, Delo To, o čemer bi najraje vsi molčali, se iz roda v rod prenaša z materinim mlekom, opozarja perujsko Mleko bridkosti, v katerem ima hčienske, ki so jo v 'času terorja' mučili in posilili, v vagino preventivno in vraverno vstavljen krompir da je ne bi mogli posiliti. Pa študi čivi v povsem drugačnih časih. Toda krompir, ki govori o tem, o čemer vsi molčajo, postaja vse večji, zato ga je treba vsake toliko časa malce obrezati. Da ne bi postal metafora. Problem je le v tem, da krompir ni nikoli le krompir. Marcel Stefančič, jr., Mladina Čeravno se giblje po spolzkem terenu prenabitosti z alegorijami, je film manj senzacionalističen, kot na to namigujejo opisi. V tem pogledu grede vse čestitke slogu režiserke, ki osvetljuje ponižanja čustvene dedičine in ponotranjeni rasizem skozi mojstrske upodobitve ritualov in vraverij vsakdanjega vaškega življenja. Film z nadvse primernim naslovom tako čna poti od samoponiževanja do osvoboditve čpostane pljunek v obraz neokolonialnim silam imperializma, ki če vedno pestijo Latinsko Ameriko. Ed Gonzales, The Village Voice S svojim drugim celovečernim filmom perujska režiserka Claudia Llosa utrjuje svoj status ene najbolj zanimivih sodobnih ameriških ustvarjalk.